ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 18ης Ιουνίου 1980 *

Στην υπόθεση 138/80,

Jules Borker

(αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, υποβληθείσα από το διοικητικό συμβούλιο του δικηγορικού συλλόγου Παρισιού),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους H. Kutscher, Πρόεδρο, A. O'Keeffe και A. Touffait, προέδρους τμήματος, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, Mackenzie Stuart και T. Koopmans, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J.-P. Warner
γραμματέας: A. Van Houtte

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Σκεπτικό

1 Με διάσκεμμα της 27ης Μαΐου 1980, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 9 Ιουνίου 1980, το διοικητικό συμβούλιο του δικηγορικού συλλόγου Παρισιού, επικαλούμενο το άρθρο 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, υπέβαλε στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 59 επ. της Συνθήκης ΕΟΚ και της οδηγίας του Συμβουλίου 77/249, της 22ας Μαρτίου 1977, περί διευκολύνσεως

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

της πραγματικής ασκήσεως της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών από δικηγόρους (ΕΕ ειδ. έκδ. 06/001, σ. 249 επ.).

2 Αναφέρεται σ' αυτό το διάσκεμμα ότι το διοικητικό συμβούλιο του συλλόγου έχει επιληφθεί αιτήσεως μέλους του δικηγορικού συλλόγου Παρισιού, του Jules Borker, με την οποία του ζητείται να αποφανθεί «επί των όρων ασκήσεως των δραστηριοτήτων του ως παρέχοντος υπηρεσίες δικηγόρου ενώπιον οποιουδήποτε δικαστηρίου κράτους μέλους» κατόπιν αποφάσεως κακουργιοδικείου του Landgericht Κολωνίας, με την οποία δεν επετράπη στον ενδιαφερόμενο να παραστεί ως πολιτική αγωγή σε ποινική δίκη. Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, κατόπιν ενστάσεως της πολιτικής αγωγής, το Oberlandesgericht Κολωνίας επικύρωσε αυτή την απόφαση με Διάταξη της 23ης Ιανουαρίου 1980 αναφέροντας, όσον αφορά την οδηγία 77/249, ότι αυτή «δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αποτελεί τμήμα του εσωτερικού δικαίου». Υπ' αυτές τις συνθήκες, το διοικητικό συμβούλιο του συλλόγου κρίνει «συνετό πριν αποφανθεί επ' αυτής της αιτήσεως», να υποβάλει στο Δικαστήριο, βάσει του άρθρου 177 της Συνθήκης, το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Λαμβανομένων υπόψη των διατάξεων των άρθρων 59 επ. της Συνθήκης ΕΟΚ σε συνδυασμό με τις διατάξεις της οδηγίας του Συμβουλίου της 22ας Μαρτίου 1977 περί διευκολύνσεως της πραγματικής ασκήσεως της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών από δικηγόρους, συνιστούν αυτές οι διατάξεις από τη φύση τους, την οικονομία τους και τη διατύπωσή τους, κείμενα που συνεπάγονται υπέρ των ιδιωτών δικαιώματα τα οποία μπορούν αυτοί να επικαλεστούν ενώπιον δικαστηρίου εντός κράτους μέλους και που τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν να διασφαλίζουν, παρά το γεγονός ότι ένα κράτος αποδέκτης δεν έλαβε τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθεί προς την οδηγία εντός των προθεσμιών που του είχαν ταχθεί, και δικηγόρος κράτους μέλους κατά την έννοια του άρθρου 2 της οδηγίας του Συμβουλίου της 22ας Μαρτίου 1977, νομίμως εγγεγραμμένος στο δικηγορικό σύλλογο κράτους μέλους προελεύσεως, μπορεί νομίμως να επικαλεστεί το άμεσο αποτέλεσμα αυτής της οδηγίας ενώπιον του κράτους μέλους υποδοχής, ενώ το τελευταίο δεν έλαβε τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθεί προς την εν λόγω οδηγία εντός των προθεσμιών που προβλέπει το άρθρο 8, για να ασκήσει τις δραστηριότητές του ως δικηγόρου παρέχοντος υπηρεσίες, ενώ διευκρινίζεται ότι ενεργεί από συμφώνου με δικηγόρο επιφορτισμένο της εκπροσωπήσεως των διαδίκων, ο οποίος ασκεί το επάγγελμά του ενώπιον του δικαστηρίου υποδοχής;»

3 Κατά το άρθρο 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, το Δικαστήριο αποφαίνεται με προδικαστικές αποφάσεις επί της ερμηνείας της Συνθήκης και των πράξεων των οργάνων της Κοινότητας. Η δεύτερη παράγραφος αυτού του άρθρου προσθέτει ότι «δικαστήριο κράτους μέλους, ενώπιον του οποίου ανακύπτει τέτοιο ζήτημα, δύναται, αν κρίνει ότι απόφαση επί του ζητήματος είναι αναγκαία για την έκδοση

της δικής του αποφάσεως, να παραπέμψει το ζήτημα στο Δικαστήριο για να αποφανθεί επ' αυτού».

4 Όπως προκύπτει από αυτή τη διάταξη, το Δικαστήριο δεν μπορεί να επιληφθεί δυνάμει του άρθρου 177 παρά μόνο από δικαστήριο το οποίο καλείται να αποφανθεί στο πλαίσιο διαδικασίας που έχει ως σκοπό να καταλήξει σε έκδοση δικαστικής αποφάσεως. Δεν συντρέχει τέτοια περίπτωση όταν ένα διοικητικό συμβούλιο δικηγορικού συλλόγου έχει επιληφθεί, όχι διαφοράς την οποία θα είχε ως νόμιμη αποστολή να επιλύσει, αλλά αιτήσεως αποσκοπούσας στο να επιτευχθεί δήλωση σχετική με διαφορά μεταξύ μέλους του δικηγορικού συλλόγου και δικαστηρίων κράτους μέλους.

5 Είναι, συνεπώς, πρόδηλο ότι το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να αποφανθεί κατόπιν του διασκέμματος που του διαβίβασε το διοικητικό συμβούλιο του δικηγορικού συλλόγου Παρισιού.

6 Υπ' αυτές τις συνθήκες, πρέπει να γίνει εφαρμογή του άρθρου 92 του κανονισμού διαδικασίας, όπως τροποποιήθηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 1979 (ΕΕ C 39 της 15ης Φεβρουαρίου 1982) διαπιστώνοντας αυτεπαγγέλτως ότι είναι αναρμόδιο να αποφανθεί.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είναι αναρμόδιο να απαντήσει στο υποβληθέν από το διοικητικό συμβούλιο του δικηγορικού συλλόγου Παρισιού, με το διάσκεμμά του, της 27ης Μαΐου 1980, ερώτημα.

Δημοσιεύθηκε στο Λουξεμβούργο στις 18 Ιουνίου 1980.

Ο γραμματέας
A. Van Houtte

Ο Πρόεδρος
H. Kutscher